

TOMÁŠ PECKO

POSOL

Tomáš Pecko

Posol

Cyklus – část' 1.

Copyright © 2021 Tomáš Pecko

Dizajn obálky © Publico

1. vydanie

ISBN 978-80-570-2982-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Predslov

„Hľadám návod, ako začať novú knihu... Hmmm. To nie je zrovna najvhodnejšie. Čo tak radšej začať štýlom: Za siedmimi horami, v ďalekej krajine...“

Ako sa tak pozerám do vyhľadávača na internete, nenapadá mi najlepší spôsob, ako by som mal poriadne začať písať svoju prvú knihu. Každý autor má určitý talent na písanie a všetci majú svoj konkrétny rukopis. Bohvie, ako im to znelo, keď si prehrávali svoj prvý text v hlave. Skôr než začnem po svojom, chcel by som upozorniť na jednu vec. Všetci musíme raz urobiť ten krok vpred a začať, tak verím, že to dopadne podľa mojich predstáv. Dúfam, že na tom hneď zo začiatku nepohorím. Chystám sa vám porozprávať niečo, čo na konci celého príbehu človeka možno zabolí, ale netreba zúfať. Príbeh o živote, emóciách, napätí, nezhodách, ale najmä filozofie a vnútorného zamyslenia sa. Príbeh, ktorý zmenil chlapcovi život od základov akonáhle odhalil zaujímavé čaro sveta. Vzácné tajomstvo, ktoré sa niekde v jeho vnútri po celý čas ukrývalo. Nalejte si čaj, vyložte si nohy a ponorte sa do príbehu spočiatku nevinného chlapca na jeho ceste neľahkým životom.

Pod'akovanie

Ďakujem mojim spolucestovateľom: Coltonovi, Dannymu a Aneške za ich doprovod počas jednej z mojich mnohých životných ciest, ktorá mi umožnila dokončiť túto knihu.

Zároveň patrí nesmierna vďaka mojim priateľom, ktorí mi dodali potrebnú inšpiráciu. Venujem ju teda najmä im. Sú tak výnimoční, že ich netreba ani menovať. Určite sa kvôli takýmto sladkým rečičkám niektorí zapýria. To je úplne v poriadku.

Žiadam aj vás, čitatelia! Obklopujte sa svojimi priateľmi čo najčastejšie, pretože samota vám postupom času zoberie viac než si dokážete predstaviť!

Obsah

Začiatok.....	4
Základy.....	21
Nádej.....	37
Skutočnosť.....	58
Prekvapenie.....	76
Návrat.....	114
Vedec.....	129
Kúzlo.....	160
Láska.....	188
Rozhodnutie.....	215

Prológ

„Toto je ten moment, na ktorý sme všetci tak dlho čakali.“

Túto vetu som si prehrával od samotného začiatku mojej cesty. Veta, ktorá spustila katastrofu a zároveň nám neumožnila návrat späť. Všetko doposiaľ malo dopad na aktuálny moment. Oblohu zatiahlo temné rúcho a vzduchom sa rútili veľké žeravé kamene. Stojac na kopci Higsdal, kde les prekvital krásou tamojších stromov a vôňa ich kvetov mi spríjemňovala jarné dni, sledoval som dianie scenérie pred mojimi očami. Tentokrát sa toto miesto nestalo odpočívadlom pre moju dušu, ale tvrdým bojiskom medzi temnotou pochádzajúcou z hlbín nepoznaného, nepreskúmaného a svetlom, vždy jasne žiariacim a príjemným na dotyk. Azurové more sa tiahlo priamo pod týmto kopcom a pomaly začalo nasakovať čiernu s prichádzajúcim zatmením. Chutné ryby sa vytratilí od strachu do hlbín. Taktiež cítili, že prichádza niečo veľké. Vzduch postupne chladol a mne neostávalo nič iné ako sa zveriť tomu intenzívnemu pocitu adrenalínu v mojich žilách.

„Myslím si, že je čas začať.“ Ozval sa milý ženský hlas po mojom boku.

Chytil som tú hodvábnu ruku držiacu ma v najľahších momentoch a prehrával si každú jednu krásnu spomienku na všetko spoločne prežité. Radosť aj smútok, plač aj smiech, chudobu aj bohatstvo. Do očí mi vtislo slzu, ktorú táto nežná ruka zotrela.

„Všetko bude v poriadku, dôveruj nám.“

A práve takto sa začal koniec ďalšieho cyklu.

Začiatok

„Si ochotný ma vypočuť?“

Volám sa Tom Spriger. Mám sedemnášť, po škole a som jedináčik nie moc výrazného charakteru. Krátke hnedé vlasy, postava priemerného chlapca so zelenými očami vyžarujúcimi skôr optimizmus než negatívne pocity. Narodil som sa do občajnej rodiny kuchárov, ktorí varili pre miestnu klientelu. Matka sa volá Rosalia. Je vždy ustráchaná, ale vie sa o rodinu postarať v tých najťažších chvíľach aj na úkor svojho zdravia. Jej vrúcny úsmev dokáže zahnať akýkoľvek strach, ktorý som v útlom detstve zažíval. Dlhé hnedé kučeravé vlasy, o ktoré sa pravidelne stará, jej spolu s útlou postavou a mladistvou tvárou dodávajú prekrásny šarm. Otec William má už dávno po štyridsiatke. Nad ostatnými vyniká svojimi svalnatými rukami, silnou mužnou postavou s levími očami a miernou plešinou spojenou s krátkymi čiernymi vlasmi. Všetko robí s dokonalou precíznosťou a dokázal vďaka nej vyhotoviť aj tie najdelikátnejšie jedlá z takmer minimálneho množstva surovín. Žijeme v útlom dome na okraji mesta. Samozrejme nesmiem zabudnúť na toto moje „úchvatné“ rodisko, Dirtshal.

Áno. Presne tak ako názov napovedá, mesto neprekypuje ničím výnimočným. Kriminalita tu bola v norme a vcelku pravidelne. Bolo bežné, že pod rúškom tmy v tomto meste narazíte na tlupu pofiderných predavačov, nedajbože zlodejov. Toto takmer 30-tisícové mesto má vonkajší priemer približne 5 kilometrov a nachádzajú sa tu rôzne úradné budovy, obchodné centrá, ale aj rekreačné strediská. Mesto zarába najmä na kovoobrábacích firmách, ktorých je tu nesmierne veľa. Po ľavom okraji mesta preteká rieka, pravý okraj mesta tvorili kopce prirodzenú hranicu. Stredom prechádzal najväčší dopravný ťah, ktorý spájal severnú a južnú obchodnú oblasť. Celý tento kraj spadá do štátu Konglomerát, nachádzajúci sa v strede Zeme. Zo severu hraničí

s polárnym oceánom. Je to jediný a zároveň najväčší prísun vody do vnútrozemia.

Za východnými hranicami sa rozprestierajú pláne štátu Asociácia, spolu s ich najvyššími horami, ktorej vrchol je svätý vrch Ivorit. Žijú tam mnísi, ktorí nezasahujú do akéhokoľvek diania medzi štátmi. Celý život si predávajú tajomstvá, ktoré sú im zdedené z generácie na generáciu a uctievať jedinú bohyňu a tou je bohyňa Svetla. Dodáva vraj celej Zemi hojnosť, dostatočnú vlahu a svetlo pre vykonávanie ich „liečivej mágie“. Samozrejme nikto im neverí, pretože akýkoľvek úraz alebo zranenie sa dajú liečiť obyčajnými liekmi prípadne bylinami a čajmi. Každý ich považuje za bláznov a tak ich nechajú robiť si čo chcú, pretože ani sami toho nemajú práve najviac.

Na južnej hranici sa nachádza veľké more a za ním Zem Nikoho. Táto oblasť, ktorú pokrýva z troch štvrtín iba púšť sa stala dokonalým útočiskom pre odpadlíkov a utečencov society. Aj keď sú na východnej strane spojení s Asociáciou, nikto sa cez ich múry ešte nedostal na druhú stranu. Každý, kto bol vykázaný zo svojej krajiny mal strach ísť na toto opustené miesto. Povráva sa, že niekoľko odvážlivcov sa spojilo a niekde uprostred tejto zeme sa nachádza mesto zvané Thief's Heaven. Bohužiaľ, jediný kto ho môže nájsť a vstúpiť doň, musí byť zločinec. Nie je to síce žiadne nebo, ale určite je tam ľuďom lepšie ako vo väzení.

A na záver západná strana. Za najväčším Azurovým morom sa skrýval jediný ostrov na Zemi, ktorý je pod vládou štátu Korporácia. Jeho obyvatelia žijú v luxuse a prepychu, pretože tomuto štátu nič nehrozí a profituje na obchode s Konglomerátom a Asociáciou. Nezaujímajú ich nič, len peniaze. Znečisťujú svoje životné prostredie najviac ako sa dá a nezastavia sa pred ničím. Považujú to za progres, ale v mojich očiach si ten progres vyžiada jedného dňa priveľkú daň.

A aké sú vzťahy medzi týmito štátmi? Konglomerát a Asociácia sú veční rivali. Povráva sa, že už počas stredoveku sa snažila Asociácia niekoľkokrát napadnúť a obsadiť Konglomerát, ale útoky boli vždy odrazené. Najďalej sa dostali iba k nášmu mestu.

Korporácia si chce privlastniť akékoľvek prírodné bohatstvo, ktoré sa na Zemi ešte nachádza, ale nesnažia sa vytvoriť príliš veľké konflikty. Držia sa v ústraní, no nikto nevie, kedy sa to môže zmeniť. Vo vnútrozemí našej krajiny sa nachádza neutrálna oblasť, ktorá slúži najmä na riešenie diplomatických sporov. Miliónové mesto Sanctuary sa živí práve touto neutralitou. Nájdete tu rôznych obyvateľov Zeme, ktorých nezaujíma dianie vonku. Bez strachu si žijú svoje životy a nehládajú, kto odkiaľ pochádza. Mesto je bohaté na cestovný ruch, ale najviac ziskáva na svojich bankách s vysokými úrokmi za zárukou bezpečia. Ešte nikomu sa nepodarilo vylúpiť jednu z najväčších bánk na Zemi. Síce žijeme v mierumilovných časoch, ale to sa môže jedného dňa stlačením spúšte zmeniť.

Už je však čas vrátiť sa k môjmu príbehu. Ako malé dieťa som mával určité... sny. Pamätám si svoj prvý sen v živote, kedy ma nemilosrdne spálili plamene. So strachom som bežal k mame a tá ma ubezpečila, aby som sa nebál, že to bol iba sen. Na druhý deň sa ten istý sen zopakoval, ale plameňom som utiekol. Bol som nesmierne šťastný, pretože to bolo naozaj ochlp. Myslel som si, že nič hroznejšie sa mi už nemôže snívať. Nočné mory však naďalej pokračovali. Až sa to ukázalo na mojom každodennom živote. V treťom roku v škole som vybuchol od zlosti a prvýkrát som cítil pocit krvilačnosti, ktorý zohrieval moju krv v žilách do bodu varu. Za obyčajné posmešky voči mne som bol ochotný zabiť. Našťastie ma spolužiaci zastavili a všetci naokolo sme súhlasili, že tento konflikt udržíme v tajnosti a nikdy sa už nespomenie. Ja som len tak zabudnúť nedokázal. Mrazila ma čo i len spomienka na ten hrozivý moment.

„Naozaj skončím takto? Je toto môj osud?“

Hlasy v mojej hlave mi naznačovali, že nie je možné tomuto osudu uniknúť. Následne sa proti mne postavila aj ulica, kedy sa mi darilo byť v nesprávny čas na nesprávnom mieste. Miestne tlupy si hľadali zámienku, pod ktorou by mi uštedrili nejakú tú ranu pre svoje potešenie. Snažil som sa byť diplomatický, ale niekedy to proste nešlo. A takto som pomaly prechádzal do depresií. Bál

som sa prejsť čo i len cez polovicu mesta bez toho, aby ma niekto neschytil a nezbil. Samozrejme, že som doma o tom nikomu nepovedal. Moje problémy sú len moje a jedine ja ich dokážem vyriešiť. V tomto prípade ich vyriešil čas a nasledujúce udalosti. Jedného dňa som sedel uprostred miestneho parku na lavičke. Stalo sa to niekoľko dní dozadu. Sám a všade naokolo vysoké mohutné, listnaté stromy datujúce niekoľko desiatok rokov. V pokoji a tichu som počúval šum lístia a užíval si jemný vánok. Zrazu si ku mne prisadla stará pani vo svojich sedemdesiatich. Šedivé vlasy a slabá postava o výške približne 150 centimetrov dokazovala, že už jej pravdepodobne veľa času neostáva. Chvíľu iba tak sedela, no potom prelomila to nezvyčajné ticho medzi nami.

„Už je to tak dávno, kedy som mala príležitosť sa konečne podeliť o svoje vedomosti s niekým iným. Si ochotný ma vypočuť?“ Povedala príjemným hlasom.

„Samozrejme. Aj tak mi už nič iné neostáva a vaša spoločnosť mi padne vhod.“

Odpovedal som síce roztraseným hlasom, ale napokon som sa uvoľnil a pozorne počúval, čo mi táto stará pani chce odkázať.

„Tento svet má veľa tajomstiev, ktoré ukrývajú takmer až neuveriteľnú pravdu. Už dlho túto pravdu hľadám, ale prišla som sotva na zopár užitočných informácií. Môžem ťa ale uistiť, že existuje ešte jeden svet, mimo toho nášho...“

„Počkať, počkať, počkať. Snád' si nemyslíte, že existuje ešte nejaký iný svet okrem toho nášho. Zem je predsa iba jedna a to nijak neovplyvníte.“

Neslušne som skočil starej pani do reči, pretože na takéto veci som naozaj nebol zvedavý a vedel som, že veda na to mala jednoznačný názor. A to, že Zem, je jedna a žiadny iný svet vo vesmíre neexistuje.

„Aspoň ťa žiadam, aby si ma najprv nechal dorozprávať a na záver sa môžeš vyjadriť. Ako ťa to vychovali?“

Pocit trápnosti, ktorý táto otázka vyvolala, bol skutočne nepríjemný. Uvedomil som si, ako nepekne som sa zachoval a tak som pokorne prikývol, po čom pani pokračovala ďalej.

„Ten druhý svet sa veľmi podobá tomu nášmu. Fungujú tam rovnaké zákony ako u nás, ľudia žijú veľmi podobným spôsobom a ich konflikty sa nelíšia od našich. Ich história je ďaleko obsiahlejšia ako naša. Ľudstvo tam zažilo niekoľko tisíc rokov a za tú dobu nazbierali skúsenosti a zážitky, z ktorých potom dokázali vyťažiť maximum, až prekonal nemožné. Postavili rôzne divy, aby ukázali silu, ktorou oplývali. Aj tak im pýcha potom priniesla všemožné pohromy. Staré civilizácie im zanechali odkazy, poslali niekoľko poslov a aj tak to neotvorilo ľuďom oči. Všetko toto získali v prvom rade najmä vďaka snom mladých, ambicióznym jedincov.“

Na chvíľu ma zamrazilo a čakal som, kam táto debata bude smerovať. Vedel som, že musím pozorne počúvať. Všetko, čo si práve vypočujem, bude pre mňa neskôr nesmierne dôležité.

„Sila, ktorú nadobudli skrz tréning a sny im dodala schopnosti, o ktorých sa bežnému smrteľníkovi ani nespievalo. Dokázali liečiť ľudí, dodávať blahobyt svojej rodnej oblasti, rozsievali nádej, ktorou sa mohli hnať naprieč ťažkými časmi. No aj tak to nestačilo. Ľudia bažiaci po moci boli natoľko slepí, že nechali vyvraždiť aj toho posledného mučedníka, ktorý existoval. Aj keď nám k dejinám slúži len Kniha Histórie, pretože všetko ostatné vyhorelo v hlúpych vojnách, u nich bolo všetko veľmi dobre uchovávané. Od toho momentu sa akýkoľvek nový hlásič pravdy ukrýval v tajnosti a nik o žiadnom verejne nepočul. Pozorne počúvaj, mladý muž! Od tohto momentu sa ti môže zmeniť život! Je na čase, aby aj v našom svete povstal Posol a dokázal sa skontaktovať s druhým svetom! Naša Zem musí nájsť cestu, ako sa s tým druhým spojiť, pretože neostáva veľa času! Prichádza skaza, ktorú ľudstvo nedokáže zastaviť. V momentálnej situácii môžeš predstavovať jedinou nádej a preto ti položí jednoduchú otázku. Si ochotný povstať a začať žiť nový život?“

Znovu nastalo ticho. Neveril som vlastným ušiam. Naozaj ma niekto žiada o niečo také neuveriteľné? Ako môžem tejto starene veriť? Ved' ani neviem poriadne matematiku, nie to ešte stať sa

Poslom a zachraňovať svet! Celé to nedáva žiaden zmysel. Odpovedal som až po krátkej chvíli trochu nerozvážne.

„Naozaj si cením všetky tie zaujímavé informácie, ale nedokážem vám predsa okamžite s istotou prikývnuť na niečo, o čom sám nemám ani poňatia, čo to znamená. Všetko, čo som si práve vypočul mi skôr vyznie ako nejaké sci-fi pritiahnuté za vlasy. Ale niečo vo mne mi vraví, že to nie je až taký výmysel.“

„Tak nech je po tvojom, mladý chlapče. Sám sa rozhodni, ktorou cestou pôjdeš. Dala som ti tie najpodstatnejšie informácie, ktoré som ja získavala celý život a mohla som ti ich odovzdať len v takejto okresanej verzii. Zvyšok je na tebe. Teraz je na čase, aby som už išla. Verím, že tvoj úsudok nebude zatemnený strachom z neznáma, pretože pamätaj! Ľudia sa vždy boja neznámeho, ale keď to spoznajú, zistia, aké zaujímavé a lákavé to dokáže byť. Prajem ti príjemný zvyšok dňa.“

Ani som si nestihol všimnúť, že stará pani už zmizla za okolitými stromami a nebolo po nej žiadnej stopy. Spolu so zapadajúcim slnkom som prišiel domov, kde rozvonjavala pečená divina. Matka stihla prísť z práce skôr a tak opiekla zvyšky z reštaurácie. Ja ako syn kuchárov, ktorý nezdedil absolútne žiadne kuchárske základy, som si mohol iba potichu vychutnávať akékoľvek jedlo, ktoré mi bolo položené na stôl.

„Aký si mal dnes deň, Tom? Vyzeráš vcelku bledo.“

Matka sa spýtala s ustaraným výrazom v tvári, zatiaľ čo pokračovala v pečení posledných kúskov mäsa.

„Všetko po starom, nič výnimočné. Teda až na jednu vec, ktorú by som nechcel príliš rozoberať, pretože to nestojí za pozornosť. Nie je to nič vážne, skôr som len nad niečím premýšľal.“

Preberal som vidličkou na tanieri posledný kúsok mäsa a váhal, či matke o dnešnom diani v parku povedať, pretože ak by som jej všetko prezradil, isto by ma považovala za blázna.

„A prezradíš mi to?“

„Len mi tak napadlo, k čomu sú ľuďom počas spánku sny. Ako vznikajú, čo nám ukazujú a čo všetko sa z nich môžeme naučiť.“

„Sny sú predsa spomienky na udalosti a osoby, ktoré si už predtým niekedy videl a tvoj mozog si ich iba náhodne spojí. Vytvorí potom všetky tie nezvyčajné udalosti. V škole ste sa to predsa učili, nie?“

Samozrejme, že inú odpoveď som ani nečakal. Keby ste sa rovnakú otázku spýtali akéhokoľvek človeka na Zemi, odpovedal by vám presne takto. Zároveň sa mi aj ul'avilo a tak som súhlasne prikývol na matkinu otázku. Dojedol som zvyšok večere, poďakoval za jedlo a utekal následne do kúpeľne. V sprche som si neustále prehrával slová starej pani, ktoré mi nedali pokoj ani keď som z kúpeľne vyšiel a ležal v posteli. Chvíľu mi trvalo než som zaspal, ale sen, ktorý prišiel v tú noc, vo mne vyvolal niečo, čo sa nedá opísať slovami.

„Sám to cítiš. Sám vieš, aké to je. Cítiť nenávisť voči svetu. Vieš, aké to je byť ranený a na dne svojich síl. Prečo teda váhaš a neprijmeš svoj nový osud?“

Hrubý, chrapľavý hlas, ktorý sa mi neustále ozýval v hlave, dokola opakoval poslednú kladenú otázku. Je to sen? Alebo realita? Čo mám robiť? Čo odo mňa chce tento záhadný hlas?

„Bojím sa. Aj teraz. Kto si? Čo je toto za vnútorný hlas?“

Celý ten moment mi pripadal akoby som sa rozprával viac sám so sebou, než s niekým iným. Poslednou otázkou som sa chcel uistiť či snívam alebo sa to naozaj deje.

„Bojíš? Nerob zo seba hlupáka. Videl som tvoj pohľad v onen slávny moment, kedy si mal prvýkrát krvilačnosť na jazyku. Vtedy som nevedel, či sa mám rozosmiať alebo ťa ľutovať. Toho sa bojíš? Tak ver, že príde horšie ak budeš takto bezducho žiť každý jeden deň. Kto som? To ti poviem až keď ma prijmeš, pretože pokiaľ nie si pripravený, mohlo by to dopadnúť veľmi zle. A čo je to za vnútorný hlas? Povedzme, že pre tentokrát ti musí stačiť vysvetlenie na jednoduchej telepatii. Stará pani si myslí, že si vhodný kandidát. Komunikujem s tebou práve cez tento sen, aby som mal ešte otvorenú únikovú cestu, ak ma náhodou odmietneš. Čo si myslím, že sa nestane.“

Hlas znel čoraz vážnejšie až som neveril, že snívam. Je naozaj niečo takéto možné? Prečo nás to v škole nenaučili? Ide o výjav takzvaného Boha? Alebo už prichádzam nadobro o rozum?

„Hovoríš ako keby si ma poznal. Nemám najmenší dôvod ti veriť. Aj keď netuším, ako si sa dozvedel o tom incidente a už vôbec nie, aby si ho ešte videl. Určite nepatíš medzi ľudí, ktorých poznám. O čo sa teda pokúšaš? Čo je tvojim cieľom?“

Trúfal som otočiť debatu v môj prospech, ale márne. Strach, ktorý som cítil všade naokolo, zatemňoval moje zmysly.

„Máš pravdu. Bol som prítomný niekde inde a videl som celú tú situáciu skrz... To ti nemôžem ešte prezradiť. Nemusíš mi veriť. Ja ťa taktiež do ničoho nenútim. Overujem si, či starena mala naozaj pravdu v tom, čo povedala. Zároveň som tak trochu zúfalý v inom slova zmysle, na rozdiel od teba. Svoj cieľ ti prezradím iba sčasti, pretože sám netuším, čo je mojou druhou polovicou cieľu. Snažím sa prežiť a preto mi neostáva príliš veľa času. Musím nájsť vhodného kandidáta na prenos.“

Vhodného... kandidáta? Síce to znelo ako otázka, ale skôr to bolo prekvapenie z celej tej nevysvetliteľnej fantasmagórie, ktorá sa mi práve odohrávala v mozgu. Už som bol natoľko zmätený, že nechápať ničomu je v porovnaní s týmto ešte slabé slovo.

„Celé generácie sa na druhom svete predával Posol novým, nádejným ľuďom, aby zmenili svet a šírili dobro. Bohužiaľ krátko na to, keď civilizácia bola v najväčšom rozkvetu, prišiel hon na takzvané čarodejnice. Slepé náboženstvo začalo týchto ľudí loviť a nepoučili sa zo starých časov, kedy to samotné náboženstvo vďaka nám vzniklo. Odvtedy sa ich svet rútil do záhuby. Ale o tom ti už porozprávam inokedy. Zajtra si prídem pre odpoveď. Dobre si to rozmysli.“

„Ako keby som toho už teraz nemal málo, tieto sny ma budú odo dneška prenasledovať?“

Náhle som sa prebudil z postele, kedy slnko už dávno bolo na oblohe a aj vzhľadom na horúce letné počasie mi naskočila husia koža. Buď som najväčší smoliar alebo najväčší šťastlivec. Záleží z akého uhla pohľadu sa na celú túto absurdnú noc pozeráte. Pre

fanúšikov fantasy žánru by to isto bola skúsenosť, z ktorej by sa radovali po celý život a zbrklo by darovali Poslovi svoje telo, nech si s nimi robí hocičo. Pre zabedených vedcov by to značilo niečo, čo je vedecky nevysvetliteľné a nepohli by čo i len prstom, aby vyriešili vzniknutú nevšednú udalosť. No a teraz si predstavte mňa. Obyčajný študent, ktorý nepozná nič iné ako len bežné trápenie zo života, ktorý nemá odvalu ani prejsť na druhý koniec mesta. Nezaujímam sa o nič iné, len aby mu dal každý pokoj aspoň na jeden deň. Zároveň vo vnútri hľadá slobodu. Sloboda znamenajúca radosť a šťastie zo samotného bytia. Dobrodružstvo, ktoré by vyplnilo jeho prázdnotu. Už nechce viac času stráviť tým, že sa bude trápiť tyraniou pouličného zla.

„Raňajky sú už pripravené, Tom! Rýchlo, nech ti nevychladnú!“

Zo zmäteného premýšľania ma prebudilo až matkino volanie k stolu. Je pravda, že už bol takmer čas obeda, čo je na mňa vcelku neobvyklý čas vstať z postele. Väčšinou vstávam už skoro ráno a pozerám von oknom, kam všade sa dnes môžem prejsť, kde môžem byť sám. Poslednou dobou chodím do neďalekého lesa, kde sa ticho prechádzam a poznám ho už ako vlastnú dľaň. Každý ihličnatý strom, každý krík, každú priechodnú cestičku. Aj tento horúci deň som mal namierené do tohto krásneho lesa. Rýchlo som obliekol prvé veci, čo som našiel a vbehol do kuchyne. Na moje prekvapenie ma čakali palacinky s čokoládou. To ale nebolo všetko. Za stolom sedel aj môj otec a akurát čítal noviny. Áno. Môj otec bol o takejto hodine doma a nie v práci a len tak si čítal noviny. Poviem vám, že toto bol ten najdivnejší pohľad, aký som kedy zažil. Môj otec bol tak oddaný práci, že ešte nikdy nevynechal ani jeden deň. Aj v čase choroby chodieval do práce a vydával zo seba 110 percent. Prekvapene som si sadol k stolu a začal si vychutnávať perfektnú chuť čokolády v palacinkách.

„Dnes musíme s otcom vycestovať na pár dní do neutrálneho mesta. Boli sme konečne vybraní ako kuchári pre stretnutie najvyšších politikov Zeme. Dnes sa predsa koná každoročné stretnutie troch krajín.“

Toto stretnutie malo iba jeden účel. Vypudiť zo svojich skrýš kohokoľvek, kto sa chcel postaviť proti systému. Každý rok je hneď niekoľko pokusov o atentát, no žiadny úspešný. Preto odpor voči aktuálnemu kapitalistickému systému takmer zanikol, bez nádeje na akúkoľvek zmenu.

„Bude to prvýkrát, čo ťa necháme doma samého. Bude to na tri dni, ale veríme, že nám neumrieš od hladu. Isto sa postaráš o seba dokonalo, veď si predsa náš syn!“

Však práve preto. Toľkokrát som počul tú vetu „veď si predsa náš syn“, že by ma ani neprekvapilo, keby podpálil celý dom. Moje pokusy o samostatné varenie väčšinou skončili fiaskom než chutným jedlom. Spálené mäso, pripečené cestoviny, nedopečené koláče. Skrátka som v tomto nemešlo. Aj tak do mňa vkladajú nádej a dúfajú, že raz zdedím ich podnik.

„Všetky ingrediencie sú nakúpené v chladničke a v pivnici. Ak by ti niečo chýbalo, nechám ti na stole položených zopár korún. Využi ich rozumne!“

Fúúha. Aspoň tých pár korún ma možno dokáže vytrhnúť z hladomoru, ktorý budem v posledný deň zažívať, keď už neostanú žiadne zvyšky z dneška. Aj keď to znie zúfalo, za tých pár korún sa aspoň môžem najesť v našej reštaurácii. Síce som syn majiteľov, ale to jedlo niečo stojí a nič nie je zadarmo.

„Odchádzame hneď po obede. Ty sa isto ponáhľáš do lesa, že? Veľa šťastia teda, ty náš lesný prieskumník!“

Aspoň matkine slová znejú tak sladko, rovnako ako jej charakter. Otec tam naďalej ticho sedel a nič nepovedal. Ako keby mi vôbec niekedy niečo sám od seba povedal. Stránime sa jeden druhého odvtedy, čo vytvoril medzi rodičmi matky a sebou konflikt, ktorý nejde vziať späť. A on si tvrdohlavo bude stáť za svojim. Ale to teraz vôbec nie je podstatné.

Dojedor som posledný kúsok raňajok, poďakoval za výborné jedlo a utekal strmhlavo do lesa. Tiene stromov aspoň trochu znížili vonkajšiu teplotu na prijateľnú hodnotu a tak som sa znovu prechádzal po tých istých cestičkách ako vždy. Len problém bol v tom, že tak divno ako začalo dnešné ráno, tak isto to pokračovalo

aj teraz. Skrz cestu ležali popadané stromy, akoby v noci bola taká silná búrka, že polámala tú prirodzenú krásu úplne bez akejkoľvek námahy. Poobzeral som sa po okolí, či nenájdem nejakú lepšiu cestu ako prejsť cez tieto nebezpečné stromy. Samozrejme už bola vyšliapaná cestička cez kríky od miestnych hubárov a tak som si dal tú námahu, aby som si nedotrhal oblečenie, nedajbože sa zranil. Za kríkmi už na mňa čakala čistinka, kde som zvykol odpočívať od všetkého toho otravného, mestského hluku. Ani ma neprekvapilo, že moje miesto už obsadil zvláštny chalan v mojom veku. Michael Cornel. Bol o pol hlavy nižší odo mňa, čierne trojmilimetrové vlasy, no oplýval svalnatejšou postavou než ja. Nikto ho nešikanoval v porovnaní so mnou, ale zároveň sa o nič nezaujímali. Študoval na rovnakej škole ako ja, ale že by ho tá škola vtedy nejak bavila... Tiež bol väčšinu času sám a nesnažil sa výrazne pôsobiť na svoje okolie. Bezducho sedel na pútku a pozeral do zeme. Vyzeralo to, že na niekoho čaká. Správne. Čakal tam na mňa. Delilo nás niekoľko metrov trávnatého porastu. Akonáhle som vykročil nohou vpred, aby som zmenšil vzdialenosť medzi nami a obišiel ho, vedel som, že tu niečo nesedí.

„Chodíš sem každý deň a predsa si si toho nevšimol.“

Vetu povedal dostatočne nahlas, aby som ju počul, no váhal som, či sa zastavím a zareagujem na jeho slová. Pokračovanie tej vety ma zaskočilo ešte viac.

„Chceš mi povedať, že sa bojíš vlastných snov?“

A bolo to tu znovu. Ďalší človek, ktorý vie niečo viac o snoch? Alebo je to moja hlúpa náhoda? Chce mi týmto niečo naznačiť? Tento svet ma začína čoraz viac udivovať. Dnešok ide tomu pravým príkladom a bojím sa, čo ma dnes ešte čaká. Koľko podivínov musím ešte stretnúť, aby som mal pokoj?

„Odpovedz mi! Zbytočne máš v tvári bledý výraz. Neskryješ sa pred osudom.“

Jeho hlas už tentokrát rezonoval o niečo silnejšie, no ako obvykle som chcel toto všetko diplomaticky čo najrýchlejšie vyriešiť.

„V prvom rade si myslím, že konverzácia by nemala začať takto zostra. A ako vôbec vieš, čo je mojím osudom? Snád' nie si nejaký veštec?“

„Máš pravdu, ospravedlňujem sa. Možno som skutočne nezačal práve najmilšie. Ale to neznamená, že sa vyhneš otázke, ktorú som ti položil.“

Už keď som si myslel, že som sa celému tomu nezmyslu vyhol, vytiahol znovu tú istú otázku. Ach, toto je poriadna otrava.

„Isto si sa dnes v noci stretol s Poslom. Nezatajíš to, cítim jeho prítomnosť v tvojom tele.“

No super. Evidentne mi nestačilo všetko, čo sa okolo mňa deje, teraz predou mnou sedí chalan, ktorý tvrdí, že cíti vo mne prítomnosť niekoho druhého. Asi mám úpal. Ak nie, rovno môžem ísť do blázinca, pretože je toho na mňa akosi priveľa.

„Značne si ho ale neprijal. Nechaj ma teda povedať ti viac o Posloch a ich spojení s týmto svetom. Možno potom zmeníš názor a nenecháš ho zmiznúť nadobro. Všetko to začalo dlhé storočia dozadu, kedy vzniklo obdobie prvých rozvinutých civilizácií. Podobne na tom bol aj druhý svet. Ak by som to mal nejak zrozumiteľne opísať, náš svet je niečo ako alternatívna realita pre ten druhý a zas naopak. Teda aspoň ja tomu tak chápem. To značí, že sa vyvíjame spoločne s úplne iným svetom, kde platia takmer rovnaké zákony ako u nás.“

Mám deja vú alebo ako sa nazýva ten pocit, kedy si myslíte, že toto celé sa už raz odohralo? Nerozprávala mi o tomto predsa aj stará pani v parku? Ako je možné, že vedia o veciach, ktoré dávno zhoreli pri požari našej Hlavnej knižnice pred asi dvesto rokmi? Jediné, čo predsa ostalo, je kniha Históriae...

„Pýtaš sa, ako je možné, že viem niečo, čo si sa ešte len nedávno dozvedel?“

Môj vystrašený výraz v tvári napovedal dokonalo tomu, čo cítim. Číta mi myšlienky alebo čo? Čo sa to preboha deje?

„To preto, lebo sme si podobní. Vlastním niečo, čo má podobný pôvod ako to v tebe. Poslovia a Proroci boli najvyššími zástupcami ľudstva v časoch prvých troch civilizácií. Ich výber bol vždy

utajený a len vyvolení vedeli, kde a ako sa k tomuto zdroju dostať. Zatiaľ čo Poslovia vykonávali najmä fyzické práce, Proroci mali na starosť akékoľvek učenie v krajine. Fungovali na princípe harmónie, jeden bez druhého nedokázali existovať. Jeden Posol mal silu stovky bežných ľudí a stavbárov, Prorok mal zase vedomosti stovky učiteľov a liečiteľov. V tej dobe bol ich počet dvadsať na civilizáciu. Polovica mala vždy za úlohu vyjsť do sveta a šíriť svoje vedomosti. Druhá polovica ostávala v krajine a udržovala tradíciu spolu s tréňovaním nových adeptov. Väčšinou sa jednalo čisto o dedičné schopnosti, teda nikto iný sa Poslom ani Prorokom nemohol dobrovoľne stať. Takáto harmónia ale nefungovala dlho, pretože ľudia bažiaci po moci už nedokázali potláčať svoje ego. Rovnocennosť ľudí im prišla hlúpa a slabá, preto sa vždy oháňali argumentami typu „Ak nás niekto napadne, budeme zničení.“ alebo „Naše zdroje surovín budú jedného dňa vyčizené, nebudeme mať čo do úst dať.“. A to malo za následok revolúciu. Ľudia, ktorí podporovali túto ideológiu surovcov, vyhnaní zvyšnú polovicu vyvolených za múry ich mesta. Títo utečenci sa neskôr usídlili v horách, ktorých lokalita je podobná Svätej hore Ivorit v našom svete. Tu zmienka o prvej polovici končí, snáď sa ešte chytáš.“

Poslovia, proroci, čo to vôbec má spoločné so mnou? Sakra, vôbec nič mi nedáva zmysel a odkiaľ vôbec toľko toho vie?! Našiel knihy alebo dokumenty, ktoré sa datujú na omnoho vzdialenejšie dejiny?

„Pokračuj. Nenechaj sa rušiť. Potrvá mi, kým to všetko vstrebem.“

Aj keď to vyznelo ako keby ma to nezaujímalo, v skutočnosti som tam sedel a pozorne ho počúval.

„Čo sa týka druhej polovice, tá pokračovala vo svojej činnosti. Samozrejme, že sa dopyčuli o incidentoch, ktoré sa vo svete diali, ale aj tak pokračovali. Vyhýbali sa hlavným mestám a učili bežných ľudí ako najefektívnejšie využívať samotnú prírodu. Môžem s kl'udom povedať, že história oboch svetov, teda nášho a toho druhého je identická. Toľko k hodine dejepisu, ktorú ťa

v škole nenaučili. Mohol by som ti rozprávať tieto príbehy aj celý deň, ale kvôli tomu tu nie som. Už chceš, aby som prešiel k pointe, že?“

Ten chalan ma začína vážne desiť. Ako to robí, že mi vždy vie prečítať myšlienky? Je to až príliš ľahko čitateľné z môjho výrazu v tvári?

„Rád by som vedel, čo sa deje s Prorokmi a Poslami teraz. Teda dúfam, že mi aspoň na túto záležitosť odpovieš.“

„Fajn, ale to bude to posledné, čo odo mňa dostaneš. Aktuálne sa druhý svet, nazvime ho Zem 2, ocitol v situácii, kedy Proroci a Poslovia takmer vyhynuli. Tesne pred týmto desivým koncom sa zjednotili posledné zvyšky hrdinov, aby ubránili to posledné, čo im ostalo. Žiaľ neviem povedať, čo sa počas tejto hrôzy stalo alebo ako to dopadlo. To je všetko, čo som sa dozvedel z mojich zdrojov. Ak ti to pomôže, rovnaký osud čaká aj nás. Duše tých, ktorí pravdepodobne už padli, sa postupne dostali až k nám a snažia sa nájsť spojencov do posledného boja. Stačí ti to?“

Celé je to nejakú príliš komplikované. Skôr mám pocit, že som sa ocitol v niekoho hre, ktorú hram bez toho, aby som si to uvedomoval. Všetko, čo mi tento chalan povedal, znie až moc nedôveryhodne. Ako mu ale môžem veriť, že mi neskôr neublíži? Alebo že nepatrí k tým zlým? Asi mi v momentálnej situácii neostáva nič iné ako prijať toto všetko, dokým ešte zvládnem rozmýšľať a neprevarí sa mi mozog zo všetkých tých prijatých informácií.

„V poriadku. Verím, že väčšinu z tých vecí môžem zatiaľ považovať za pravdivé. Ale čo odo mňa očakávaš? Mám si zrazu zbaliť veci a niekam odísť?“

„Nebud' hlúpy, Tom. Zatiaľ potrebuješ získať informácie. Takže dnes v noci prijmi Posla a odovzdaj sa novému pohľadu na realitu. Budem ti nápomocný ak niečomu neporozumieš. Stačí mi zavolať a môžeme sa porozprávať o čomkoľvek, čo ťa bude zaujímať. Na papieri vo svojej schránke máš moje číslo a zajtra o rovnakom čase sa tu stretne.“